

EURO-CHILDREN

Kansarme kinderen op vakantie in een Belgisch gastgezin

Voor de zestigste keer haalt Euro-Children dit jaar buitenlandse kinderen naar België, waar gezinnen hen een zomermaand lang op sleeptouw nemen. „Rijk zijn we niet”, zegt Ilse BRUYNDONCKX, „maar we hebben genoeg. En genoeg kun je delen. Dat leren we als gastgezin.”

Jozefien VAN HUFFEL

Hij vertelt moppen in het Nederlands, kent het verloop van een eucharistieviering in een Vlaamse parochie uit het hoofd en in zijn portefeuille zit een A-kaart, een Antwerpse bibliotheek- en activiteitenpas. David FEDAK (19) uit Slowakije komt dan ook al sinds zijn achtste op vakantie in Ekeren. „Ik zie nog voor me hoe hij hier de eerste keer aankwam, een kleine en magere jongen”, zegt Els WANT. „Ik sloot hem meteen in mijn hart.”

Opvang van kinderen uit Duitse vluchtelingenkampen in de jaren 1960, van grote Noord-Ierse delegaties in de jaren 1980 en 1990, van kleine Slowaken, Kroaten en Wit-Russen tegenwoordig. De activiteiten van Euro-Children zijn in zekere zin een spiegel van de Europese geschiedenis, van conflicten die mensen arm maken en van beterschap nadien.

„Uit Slowakije komen er dit jaar bijvoorbeeld geen nieuwe kinderen meer, alleen kinderen die al een band hebben met een gastgezin. De levensstandaard is daar de voorbije tien jaar enorm gestegen”, illustreert vrijwilliger Debby De Cock. Gastmoeder Els Want: „Tien jaar geleden had David amper iets in zijn koffer zitten. Nu is dat gelukkig anders.” „Wit-Rusland, ons meest recente partnerland, is een ander verhaal”, vervolgt De Cock. „Er is armoede, maar ook het feit dat de gezondheid van kinderen er nog steeds lijdt onder de gevolgen van de kernramp van Tsjernobyl, dertig jaar geleden.” „Er wordt nauwelijks gepraat over het radioactieve stof dat toen neerdaalde in het land, maar in Wit-Rusland krijgen kinderen veel vaker

kanker dan elders”, weet collega Karel Vermeulen.

Ilse Bruyndonckx uit Huldenberg zag haar jongere zussen jaren geleden spelen met een meisje uit Noord-Ierland, „wellicht bij ons terechtgekomen via een andere organisatie”. Nu zijn zij, haar echtgenoot en drie kinderen al zes jaar gastgezin.

„We spelen al lang met de idee van pleegzorg, maar die stap is groot. Euro-Children is een compromis”, legt Bruyndonckx uit. „Toen het plan op tafel kwam, twijfelden de kinderen. We wilden niets boven hun hoofd beslissen en namen we hen mee naar alle vergaderingen. Op basis van wat ze daar hoorden, beslisten ze dat ze geen kind een vakantie wilden ontnemen.”

„Vladislav uit Wit-Rusland gaf na het eerste jaar aan dat hij, vanwege heimwee, liever niet meer naar het buitenland reisde. Martin uit Slowakije bleef wel komen”, vervolgt Bruyndonckx. „Onze oudste zoon, Jolan, en hij zijn twee handen op een buik. Euro-Children gaat niet meer allereerst om engagement, maar om zijn beste vriend.” Tot de organisatie vorig jaar door het wegvallen van subsidies in de proble-

Martin Fedak (tweede van rechts) en gastgezin steunen de Rode Duivels. © Familie Vrijens-Want

men kwam. „Toen bakten we wafels, maakte Jolan een filmpje om het verhaal van Euro-Children te delen met de parochie en trok hij ook de jongeren van de vormselwerking op de kar. Het was prachtig om te zien.”

Als het klikt, gebeurt het geregeld dat kinderen jaar na jaar terugkeren. „Lorena komt nu voor de vierde keer”, vertelt Christiane Claeyns uit Hoeilaart. „Ze komt uit Kroatië en heeft een gehandicapte zus, bij wie haar ouders dag en nacht waken. Dankzij Euro-Children kan het ook eens om haar draaien.”

„De eerste keer dat David kwam, sprak hij Engels noch Nederlands. Hij had heimwee”, herinnert Els Want zich. „Ik kocht een boekje, *Slowaaks op vakantie*, kroop bij hem onder tafel en probeerde te communiceren. Intus-

sen spreekt hij elk jaar beter Nederlands.”

Euro-Children adviseert gezinnen om hun gewoonten niet om te gooien als ze gasten ontvangen, maar de kinderen gewoon te laten meedraaien. „Daardoor is het helemaal niet zwaar”, vindt Christiane Claeyns. „Lorena is niet zo'n grote paardengek als mijn dochter Jolien, maar ze rijdt wel en ze helpt mee met de verzorging van onze pony. Een keer wekelijks proberen we wel een uitstap te maken. Vorig jaar had Lorena bijvoorbeeld op school gehoord over de Slag bij Waterloo en dus trokken we daar naartoe.”

„Het eerste jaar ben je best thuis voor je gast, daarna hoeft dat niet meer”, vindt ook Ilse Bruyndonckx. „De gast is ook een gelegenheid om meer dingen samen te ondernemen met je kinderen. Intussen is het in ons gezin vanzelfsprekend dat we bijzondere activiteiten, zoals een uitstap naar een klimparcours, reserveren voor wanneer Martin hier is. Onlangs kreeg Jolan ook een *Bongobon* cadeau. 'Voor als Martin komt', besloot hij meteen.”

Soms brengen gezinnen na een tijd een bezoek aan de ouders van hun zomergast. „Dit jaar komt Lorena eerst naar hier, daarna bezoeken wij haar familie in Kroatië”, knikt Christiane Claeyns. De familie Vrijens-Want reisde eerder al naar Slowakije. „Na het eerste jaar gingen we niet op een uitnodiging in. Ik wilde niet dat het gezin van Martin voor ons kosten zou maken”, zegt Bruyndonckx. „Nu zou een bezoek echter een goed idee zijn. Er is een grote afstand tussen onze gezinnen, maar via Skype zitten we eigenlijk al heel vaak in elkaars woonkamer.”

Intussen wacht Euro-Children af hoeveel kinderen het deze zomer zal ontvangen. „Na de bom-aanslagen in Brussel in maart beslisten de contacten in Kroatië dat er geen nieuwe kinderen zouden komen. De ouders zijn ongerust”, legt Debby De Cock

„Deze zomer komt Lorena eerst naar hier, vervolgens bezoeken wij haar familie in Kroatië”

uit. „Misschien neemt Caritas Minsk, onze partner in Wit-Rusland, nog een gelijkaardige beslissing. Dat is jammer, maar we begrijpen het. Twintig jaar geleden hielden ouders hun kinderen thuis vanwege Dutroux en tijdens de dioxinecrisis waren de Noord-Ierse gasten voorzichtig met wat ze hier aten.”

De geroutineerde gastgezinnen hier zien hun zomergasten echter allemaal als een meerwaarde voor hun gezin. „Weet je, ik word zelfs minder snel kwaad op de kinderen als Martin hier is”, lacht Bruyndonckx. „De eerste keer schrok ik er ook van hoe goed mijn kinderen Engels praatten. Ik hoorde Jolan en Martin praten in bed en verwachtte een soort kindertaaltje, maar toen ik dichterbij kwam bleken ze helemaal op te gaan in een spel met allerlei knuffels. Jolan bleek alle diernamen te kennen, geen idee hoe dat kwam. Ze moesten eigenlijk slapen, maar die avond heb ik hen niet het zwijgen opgelegd.”

Nieuwe gastgezinnen zijn welkom. Informatie via debbydecock@eurochildren.be of op de website www.eurochildren.be.

Elk jaar trekt Ilse Bruyndonckx met gezin én gastkind naar zee. © Familie D'Hondt-Bruyndonckx